

Camellia

งาน
อุ่นไอรัก
บัวไม่ทำ
ขอหาเงิน
ไปวันๆ
ได้ไหมเจ้าคะ!

稻香小农女

5

万人不迷 วานเหรินปู้หมี เขียน

ซิวหลาน เปา

CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 194 มติ

หิมะตกต่อเนื่องสี่วัน อากาศเช่นนี้ไม่เห็นบ่อยนัก เข้าสู่วันที่สิบห้าของเดือนแรกตามจันทรคติแล้ว ยังมีหิมะตกหนักขนาดนี้ และอากาศก็หนาวขึ้นทุกวัน

โจวป้อที่คิดถึงเส่วเจี้ยนตลอดเวลา ตอนนี้ไม่กลับไปอยู่จวนตระกูลโจวแล้ว เนื่องจากห้องของเส่วเจี้ยนไม่ใหญ่ กลัวนางอึดอัดหายใจไม่ออก จึงเสริมฟูกนุ่มเล็กๆ ไว้หนึ่งผืน โจวป้อร่างสูงใหญ่ต้องนอนขดตัวบนฟูกทุกวัน โชคดีเส่วเจี้ยน ‘ตื่นขึ้นมา’ หลังจาก ‘เป็นลมหมดสติ’ ไม่ได้ร้องไห้โวยวาย เพียงแค่น้ำตาคลอและมองเขาเจียบๆ เท่านั้น

ดวงตาที่ชุ่มไปด้วยน้ำตาเริ่มมีตมและขุ่นเคืองมากขึ้น เหมือนกับการกล่าวหาเจียบๆ ทั้งน่าเศร้าและน่าสงสาร ไม่พูดไม่จา ทำให้โจวป้อปวดระบมไปหมด เขาไม่คุ้นเคยกับท่าทางเช่นนี้ของเส่วเจี้ยน เขายอมให้นางร้องไห้โวยวายดีกว่าให้นางทนเก็บกักความเสียใจอย่างนี้

บ่อยครั้งที่นางเมินเซา แม้จะอยู่ร่วมห้องกันแต่นาง ไม่ยอมพุดคุยมีปฏิสัมพันธ์อันใดกับเขาเลย โจวป้อเจ็บใจยิ่งนัก คราวนี้เขาไม่ได้มีเจตนาโกหกหลอกลวง เขาอยากแอบแก้ไข ด้วยตนเอง เมื่อเสว้เจี้ยนกลับไปอยู่ที่บ้านก็ทำเหมือนทุกอย่าง ไม่มีอะไรเกิดขึ้น คงจะดีน่าดูสินะ

ตั้งแต่ครั้งก่อนที่ได้คุยกับไป้อี้เทียน โจวป้อก็คิดหาวิธี ตลอด เพื่อให้ตระกูลหลิวยอมถอย ทว่าเหมือนไร้หนทาง เป็นการโหดร้ายและไม่ยุติธรรมสำหรับหญิงสาวที่รอแต่งงาน กับเจ้ามานานแต่กลับบอกให้ไปแต่งงานกับคนอื่นแทน แต่ก็ อับจนหนทาง เมื่อกำหนดให้ต้องรับผิดชอบแค่คนเดียว เขาจึง เลือกทำผิดต่อคุณหนูตระกูลหลิว

ก่อนที่เขาจะนึกถึงความคิดดี ๆ คนที่บ้านก็มาถึง ไม่รู้ บ่าวรับใช้คนใดปากไวให้เสียวาทราบเรื่องคุณหนูตระกูลหลิว ฉะนั้น ‘เสี่ยวเถาปากหวาน’ จึงบุกเข้ามาฟ้องเรื่องนี้กับเสว้เจี้ยน

ขณะที่กำลังนั่งคิดอยู่ที่ลานด้านนอก จู่ ๆ ก็เห็นเยาเม่ย วิ่งร้องให้ฟุ่มเฟือยบอกว่า ตอนที่นายหญิงเสว้เจี้ยนทำคน ตระกูลโจวโกรธ สวีฉงอันพาถ้วยชาลงในทันใด จากนั้นรีบวิ่งไป

ที่เรือนหลัง ตอนแรกเขาจะตามไปแต่กลับถูกเยาเม่ยทุบตีจนแดงไปทั้งตัว

ตอนนั้นโจวป้ออึดอัดและร้อนใจอย่างยิ่ง แต่ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ กลับร้องไห้และขวางเขาเอาไว้ จะทุบตีกลับคืนก็ไม่เหมาะสม จึงปล่อยให้นางไวยวายไป กระทั่งมารดาเชิงจื่อกับพวกเสี่ยวหลี่ที่อยู่ลานด้านนอกได้ยินก็ตามเสียงร้องเยาเม่ยมาที่เรือนด้านหลัง ปล่อยให้เขาสู้กับเยาเม่ย คิดว่าคงต้องการให้เขาอึดอัดคับข้องใจระมัง

เขาคิดไม่ถึงว่าความอึดอัดคับข้องใจนี้จะเกิดขึ้นภายหลังความสัมพันธ์ที่เพิ่งจะคืนดีกัน ตอนนั้นกลับถูกหิมะเย็นเยือกแซะแซ่ ทุกคนที่เห็นเขา รวมถึงสวีจิงอันและไป้อี้เทียนต่างตำเขาว่า ‘กรรมตามสนอง’ ไม่รู้เหตุใดเรื่องนี้ถึงได้ลือไปยังหมู่บ้านผิงซานอีกครั้ง ลือกันไปมาเช่นนี้ย่อมมีการบิดเบือนความจริงบ้างเป็นธรรมดา

หิมะยังไม่หยุดตก ตระกูลสวีเริ่มคึกคัก ชาวบ้านแต่ละครอบครัวในหมู่บ้านผิงซานต่างเอาไข่ไก่และน้ำตาลแดงมาเยี่ยมเยียนเสิร์ฟเจียน โจวป้อเพิ่งรู้ตัวภายหลังว่าบารมีและความน่าเชื่อถือที่เขาสร้างขึ้นมามากมายยากลำบากในหมู่บ้านผิงซาน

ได้พังทลายลงไปในช่วงพริบตา ข้อแรกเพื่อความมั่งคั่งของตระกูลโจว จึงหย่ากับภรรยาเก่าและแต่งงานใหม่ เสर्व์เจียนถูกบีบให้จนตรอกออกจากตระกูลไป ตระกูลโจวไม่ยอมร่วมมือต้องการฆ่านางให้ตายพร้อมกับลูกในครรภ์ จนเกือบเสียไปทั้งสองคน เมื่อเรื่องราวดังกล่าวถูกเล่าลือออกไปไกลแล้วก็ไม่อาจแก้ตัวได้อีก

เพื่อนบ้านที่ปกติมีความสัมพันธ์อันดียังคงหยุดทักทายโจวป้อ โดยมีป้าจาง ป้าหวัง และป้าหม่าเป็นผู้นำ จ้าวเสี่ยวเยว่จางซีว และสาวน้อยสาวใหญ่มาขึ้นเป็นกลุ่มสองสามคน จ้าวเสี่ยวเยว่ให้สัญญาว่าจะกลับไปให้ลูกหย่านมก่อนแล้วจะมาอยู่ปรนนิบัติเสर्व์เจียน แนนอนนางแค่พูดเท่านั้น เพราะเด็กยังไม่ถึงสามเดือน จะหย่านมได้อย่างไร นางนั่งจนรากงอก ไม่อยากกลับบ้าน แต่มารดาเชิงจื้อดุด่าไล่ตะเพิดกลับไปก่อนจากไป มารดาเชิงจื้อยังกระซิบพูดคุยกับนางตรงประตูครัวใหญ่

หลังจากคนในตระกูลโจวกลับหมู่บ้านไปด้วยความกระอักกระอ่วน ย่อมอยู่ไม่เป็นสุข ข้างนอกมีแต่ข่าวลือจากชาวบ้าน ข้างในก็มีสองแม่ลูกตระกูลหลิว พวกเขาจนปัญญาอย่างเห็นได้ชัด เมื่อก่อนคิดว่าเสर्व์เจียนหนีไปแล้ว จะไม่ยอม

ปล่อยตระกูลหลิวหลุดมือไปอีกอันขาด คิดไม่ถึง เสर्वเจียน ไม่เพียงแต่กลับมา แต่ยังพาทายาทสายตรงตระกูลโจวกลับมา พร้อมกันด้วย สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้นคือ นางถูกคน ‘ตามฆ่า’ จึงต้องหนีกลับมา เรื่องนี้ทั้งน่าแปลกใจและน่าสงสัย ทว่า ตระกูลโจวไม่มีเวลาพิสูจน์หลักฐานแล้ว และไม่อาจก้มหน้า แสร้งทำเป็นไม่รู้อีกต่อไปแล้ว จึงทำได้เพียงต้องเผชิญหน้า

เสर्वเจียนคาดไว้แต่แรกแล้วว่า กองกำลังปลดแอก ประชาชนจะเป็นฝ่ายคว่ำชัยชนะ การเคลื่อนไหวระดับรากหญ้า เป็นเครื่องมือที่ทรงพลังและไม่อาจมองข้ามได้ ดูลิ นางแค่ยิม พลังชาวบ้านเล็กน้อย ตระกูลโจวก็แพ้อับคาบแล้ว

สวีจงอันปลื้มตัวไปจนที่ว่าการอำเภอแต่เช้า มารดา เชิงจื่อพาพวกหญิงรับใช้อาวุโสเตรียมอาหารไว้ต้อนรับชาวบ้าน ที่มาเยี่ยมเสर्वเจียน ตระกูลโจวเป็นคนออกเงินเสียอย่าง จะไม่ใช้ก็เสียดายเงินแย่เลย! พวกเสี่ยวหลีกำลังยุ่งในห้องครัว ทำอาหารว่างต่าง ๆ ไม่หยุดมือ รับประกันจำนวนของว่างว่า เพียงพอสำหรับงานเลี้ยงน้ำชาอย่างแน่นอน นอกจากคนสนิท ไม่ก็คนของเสर्वเจียน พวกชาวบ้านคนอื่นที่เหลืไม่ได้เข้าพบ เสर्वเจียนแต่อย่างใด มารดาเชิงจื่อพาพวกเขามาที่ห้องโถงของ เรือนด้านนอก และ ‘เล่าเรื่องราวความยากลำบากของคนที

ยื่นหยัดเพื่อความถูกต้อง' อย่างมีอรรถรสเพื่อให้ดูสมจริงยิ่งขึ้น ทำให้เกิดการคาดเดาทวีความซับซ้อนมากเป็นเท่าตัว

“แล้วตอนนี้ ฮูหยินน้อย...เอ่อ นายหญิงแล้วเจียนอาการดีขึ้นหรือยัง” ป้าท่านหนึ่งถามน้ำตาคลอ

มารดาเชิงจื่อจงใจมองที่ประตู ทำที่ไม่กล้าพูดมาก ถอนหายใจและพูดในใจว่า นายหญิงเคยบอกว่าบางครั้ง ความเจ็บนั้นเป็นอาวุธที่ทรงพลังยิ่งกว่าการกล่าววาจาเสียอีก ข้าทำตามคำกลอนนี้หรือเปล่าละ

ทุกคนถอนหายใจกระซิบกระซาบกัน ยิ่งไม่พูดก็ยิ่งหวาดกลัวและยิ่งดูมีเรื่องราว มารดาเชิงจื่อจึงเอาขนมยัดใส่มือทุกคนแล้วเชิญกลับ “เอ้อ ทุกคนอย่าเอาเรื่องของนายหญิงมาทำให้ตนเองลำบากเลย”

ทุกคนลุกขึ้นกล่าวอวยพรคำมงคล จากนั้นเข้ามากระซิบว่า “ระหว่างทางก่อนมา เห็นรถม้าตระกูลหลิวเข้าๆ ออกๆ พวกข้าก็เดาไม่ออกว่าคนตระกูลหลิวออกไปทำไม ถ้าจะบอกว่ากลับเมืองหลวง ความเร็วก็เร็วไปหน่อยนะ”

มารดาเชิงจื่อหันมามี้มกล่าว “พี่สาวหุตาไวยิ่งนัก”

คนผู้นั้นเอ่ยทันที “ตอนเกิดแผ่นดินไหว แม่นางเสว้เจี้ยน ช่วยชีวิตคนแก่อย่างพวกข้าเอาไว้ คนเราต้องไม่ลืมบุญคุณคน! อีกอย่าง เรื่องนี้อธิบายได้ว่าคนของตระกูลโจวกับตระกูลหลิว ไม่ใช่คนดี พวกเราหมู่บ้านผิงซานจะไม่ทนกับคนที่ทำเรื่อง เลวร้ายเช่นนี้!”

ขณะพูดก็ส่งคนชุดแรกออกไป สักพักคนชุดใหม่ก็เข้ามา

โจวป้อถนัดทำการค้า แต่ประเมินเรื่องซบซิบนินทาต่ำไป อย่างเห็นได้ชัด

“คุณชายใหญ่ ท่านจะกลับหมู่บ้านผิงซานหรือไม่”
เสว้เจี้ยนเป็นห่วงเป็นใยแทนโดยไม่สนแวตาศีรษะที่สามารถ ทำให้แข็งตายของโจวป้อ

โจวป้อสายศีรษะ “ไม่เป็นไร คิดว่าท่านแม่คงอธิบายให้ นางเข้าใจเอง เสว้เจี้ยน ข้าสัญญากับเจ้า...ก็ได้ ข้าไม่พูดแล้ว ไม่พูดอีกแล้ว” เขาเห็นเสว้เจี้ยนน้ำตาคลอหน่วยก็เปลี่ยนเรื่อง “แม้ข้าไม่กลับไป ก็ยังมีท่านแม่อยู่ สามารถอธิบายเรื่องนี้ ให้เข้าใจได้เหมือนกัน”

เสว์เจียนไม่เอ่ยอันใดอีก แต่พูดในใจว่า คุณหนูใหญ่
ตระกูลหลิวสร้างทำตัวเป็นแม่พระอยู่ในตระกูลโจวไม่ใช่หรือ
ไม่รังเกียจสถานะพ่อค้าของตระกูลโจวและโจวป้อเคยแต่งงาน
มีภรรยาแล้ว ถ้าอย่างนั้นข้าจะรับบทเป็นสาวน้อยไร้เดียงสา
เอง! “ตระกูลหลิว...ตระกูลหลิวเป็นตระกูลขุนนาง ตระกูลโจว
เป็นเพียงพ่อค้า ไม่ง่ายเลยที่คุณหนูหลิวจะแต่งงานโดยไม่สนใจ
สถานะ ท่าน...คุณชายใหญ่ควรทะนุถนอมไว้...”

“ข้าทะนุถนอมเจ้าคนเดียวพอแล้ว”

“แต่คุณชายใหญ่ก็น่าจะรู้ เสว์เจียนไม่มีอะไรสักอย่าง
ตระกูลไม่มีอำนาจ ไม่มีปัญญาดูแลตระกูล ไม่ได้ใจกว้างพอ...
เมื่อเทียบเสว์เจียนกับคุณหนูหลิวแล้ว ช่างต่างกันราวเมฆกับ
โคลนตม...”

“ต่อให้คุณหนูหลิวดีกว่านี้ร้อยเท่าพันเท่า แต่คนที่
ข้าชอบมีเพียงเสว์เจียนผู้เดียว เลิกพูดเหลวไหลได้แล้ว ดูแล
ตัวเองดีๆ เราสองคนใช้ชีวิตด้วยกันอย่างมีความสุขถึงจะถูกต้อง”

เสว์เจียนส่ายหน้า “ใช้ชีวิตอย่างนี้ไปเรื่อยๆ อนาคต
เสว์เจียนไม่ต้องการให้ใครมาดูแล เสว์เจียนไม่มีสิ่งใดจะมอบให้

ตระกูลใจจริง ๆ และไม่อาจทำหน้าที่เป็นสุหยินน้อยที่ดีได้ แต่คุณหนูหิ้วสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้อย่างง่ายดาย”

เสว้เจียนที่อ่อนแอไร้ความมั่นใจในตนเองเช่นนี้ทำให้โจวป้อเจ็บปวดเสียใจ เขาโอบกอดเสว้เจียนแผ่วเบา ไหล่ของเสว้เจียนยังคงผอมบาง เขากล่าวอย่างรู้สึกผิดในใจ “เจ้าพุดถูกคุณหนูหิ้วเป็นเมฆอยู่บนฟ้า เช่นนั้นปล่อยให้นางลอยสูงเหนือฟ้าก็แล้วกัน เราก็แค่ใช้ชีวิตเรียบง่ายของเราให้มีความสุข แม้ตอนนี้กิจการทุกอย่างจะหยุดชะงักลง แต่เราก็มีเงินพอใช้ถึงชาติหน้า ไม่ต้องกลัวตระกูลหิ้วแก้แค้น”

เสี้ยวเหมยยกยาบำรุงครรภ์เข้ามา เดินเข้ามาอย่างระมัดระวัง

โจวป้อถอนหายใจ ลูกขึ้นรับถ้วยยาจากมือเสี้ยวเหมยที่เอาแต่จ้องเขาด้วยสายตาเป็นชาตลอดเวลา

เสว้เจียนมองยาบำรุงครรภ์ที่มีไอร้อนผุดขึ้นก็ทำหน้าที่เหยเก “เสว้เจียนไม่ยากดื่ม” อันที่จริงนางไม่เคยเป็นคนกลัวการดื่มยาจีน

โจวป้อทำสีหน้าจนปัญญาแวบหนึ่ง กระแอมไอบาๆ แล้วกระซิบว่า “ดื่มต่่ออีกสิบวันก็ลูกจากเตียงได้แล้ว”

เสี่ยวเหมยมองดูโจวป้อบ่อนยาเส่วเจี้ยนทีละคำจนหมด แล้วหยิบผลไม้เชื่อมให้นางหนึ่งชิ้น พุดในใจว่า คิดไม่ถึงว่า นายหญิงจะแสดงละครสมทบบาทไรที่ติชขนาดนี้ กอปรกับความสามารถการแสดงของเสี่ยวเถา ยิ่งทำให้ละครเรื่องนี้ สนุกสนานครบรส ดูสิว่าคราวนี้ตระกูลโจวจะมีจุดจบเช่นไร!

ถึงแม้เสี่ยวเหมยยังคงไม่เห็นด้วยกับการที่เส่วเจี้ยน จะกลับไปอยู่ตระกูลโจว นางเคยเตือนว่า “นายหญิง ทำเช่นนั้น ไม่อันตรายเกินไปหรือเจ้าคะ”

เส่วเจี้ยนแค่นยิ้ม “เข้าไปอยู่ในที่อันตรายคือที่ปลอดภัย ที่สุด ถ้าเราเอาแต่หลบซ่อน สุดท้ายก็ถูกลูกหลงอยู่ดีไม่ใช่หรือ”

เสี่ยวเหมยฟังแล้วเหมือนจะเข้าใจแต่ไม่เข้าใจ แต่นาง รู้ว่านายหญิงไม่เปลี่ยนใจอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงไม่พูดอะไร มาอีก เดิมทีนางเจ้าเล่ห์มากกว่าเสี่ยวเถาเสียอีก ให้ความร่วมมือและรู้ใจเส่วเจี้ยนดี คนหนึ่งมักร้องไห้ คนหนึ่งมักบ่น แสดงละครฉากนี้ได้สมทบบาทยิ่งขึ้น

เสิร์ฟเจียนต้มยาอีกสุดท้าย หลังจากโจวป้อเช็ดปากให้นางก็อดถอนหายใจไม่ได้ “ลูกจากเตียงได้แล้วยังไรต่อให้เสิร์ฟเจียนไปเป็นอนุแล้วการจะคุ้มมันผู้ส่งของท่านหรือ”

โจวป้อหยิบหวีขึ้นมาหวีผมให้เสิร์ฟเจียนอย่างแผ่วเบา กล่าวเสียงอ่อนโยน “อย่ามัวแต่พูดเหลวไหล ข้าบอกเจ้าแล้วว่าให้ดูแลครรภ์ดีๆ ต่อไปเราจะใช้ชีวิตด้วยกันอย่างสงบสุข จากนั้นคุณหนูหิวจะกลับไปอยู่บ้านนางเอง ไม่ต้องห่วง”

บทที่ 195 ผู้สูงศักดิ์มาเยี่ยม

ภายในห้องเกิดความเงียบไม่มีผู้ใดพูดจา ขณะที่โจวป้อหวิ
ผมให้เส่วเจี้ยนอย่างใจเย็น จ้องนางราวกับเพิ่งรู้จักกันครั้งแรก
ดูจากสภาพเส้นผมของนางแล้วไม่รู้ว่าเพราะการพักผ่อนหรือ
สารอาหารไม่เพียงพอในช่วงตั้งครรภ์กันแน่ ผมถึงไม่ได้กดจำ
เงางามเหมือนแต่ก่อน โจวป้อรู้สึกเสียใจ เด็กคนนี้ดันทุรัง
เกินไปแล้ว เหตุใดนางถึงไม่เชื่อใจให้เขาจัดการทุกอย่างเหมือน
แต่ก่อน สักพักเขาถึงหาเสียงอ่อนแรงของตัวเองเจอ “เชื่อ...
เชื่อข้า ได้หรือไม่”

เสี่ยวเหมยมองโจวป้อพึมพำกับตัวเองด้วยความ
ประหลาดใจ หลังเขาหวิผมให้เสร็จแล้ว เสี่ยวเหมยก็รับ
หน้าที่เกล้าผมหลวมๆ ให้เส่วเจี้ยนต่อ สีหน้าของนายหญิง
ดูไม่สดใสเหมือนตอนอยู่หมู่บ้านตงเซิง อาจเพราะมีเรื่องให้
กังวลมากเกินไป

ไม่นานเส่วเจี้ยนก็เงยหน้าขึ้นมองโจวป้อเงิบๆ ด้วย
สายตาอันยาก สีหน้าเต็มไปด้วยความไม่เชื่อใจ แล้วถอนหายใจ

พูดว่า “คุณชายใหญ่ ข้าเชื่อท่านได้ใช่ไหม ข้าเชื่อท่านได้จริง ใช่มั้ย?”

โจวป้อพยักหน้ารัวๆ “เสว์เจี้ยน แน่نونว่าเจ้าสามารถ เชื่อข้าได้ ต่อไปข้า...จากนี้ไปข้าจะไม่ทำให้เจ้าเสียใจอีก ดีไหม” เขาจืดจางอย่างแน่วแน่ เขาพูดเช่นไรก็เป็นเช่นนั้น ตั้งแต่แรก ทว่าเหตุใดตอนนี้ถึงเป็นเหมือนวันวานไม่ได้ละ

เสว์เจี้ยนมองเขาอย่างเรียบเฉย คำโกหกหลอกลวง เช่นนี้ช่างหวานล้ำเสียจริง เสว์เจี้ยนเกือบเชื่อสนิทใจแล้ว นางก้มหน้าถามตนเอง แล้วก็ถามโจวป้อด้วย “ข้าจะเชื่อท่าน อีกเป็นครั้งสุดท้าย ดีไหม”

เมื่อโจวป้อได้ยินนางยอมถอยหนึ่งก้าว เขาก็โล่งอก ไปอึดใจพูดถูกว่าเด็กคนนี้ไม่เหมือนคนอื่น นางไม่มีใครอื่น นางเหลือเพียงแค่เขา เพราะฉะนั้นนางจึงต้องเชื่อเขา เมื่อคิดถึงจุดนี้เขาก็ยิ่งเจ็บปวดใจ เขาลูบไล้แก้มนางแผ่วเบา เช็ดน้ำตาที่ไม่รู้ไหลลงมาเมื่อไรให้นาง ก่อนจะพูดว่า “เด็กโง่ เรามาเริ่มต้นกันใหม่นะ จากนี้ไปข้าจะไม่ทำให้เจ้าเสียใจอีก” พูดพลางโอบนางเข้ามาในอ้อมกอด

เสี้ยวเหมยเห็นเช่นนั้นก็กลอกตา ก้าวเข้าไปเอ่ยแทรกทำลายบรรยากาศ “คุณชายใหญ่ นายหญิงของข้าเชื่อท่าน แต่พวกข้าไม่เชื่อ ท่านหมอบอกว่าสภาพร่างกายของนายหญิงตอนนี้จะให้อะไรมากระทบกระเทือนจิตใจไม่ได้เป็นอันตราย พวกเราไม่อยากกลับไปให้ผู้อื่นพุดจากกระทบกระเทียบอีก”

โจวป้อขมวดคิ้วหันไปถลึงตามองนาง “พุดเหลวไหลอะไร ตระกูลโจวจะกล้าไม่ไว้หน้าพวกเจ้าได้อย่างไร!”

เสี้ยวเหมยได้ยินก็เบะปากถามว่า “ถ้าหากไม่มีผู้ใดไม่ไว้หน้าพวกข้า แล้วเหตุใดตอนนั้นนายหญิงของพวกข้าถึงต้องออกไป” เมื่อก่อนนางย่าเกรงโจวป้อมาก ทว่าตอนนี้ไม่กลัวอีกแล้ว

เมื่อเห็นว่าตนเองไม่อาจกำราบได้แม้แต่บ่าวตัวเล็กคนหนึ่ง โจวป้อจึงหยิกแก้มเสิร์ฟเจียน สายหน้าและหัวเราะเบาๆ “พวกบ่าวของเจ้าเหมือนเจ้าไม่มีผิด ไม่รู้กฎเกณฑ์ เสียนิสัยจนเคยตัว” พุดพลาถเอาเบาะนุ่มๆ สอดใต้แผ่นหลังให้เสิร์ฟเจียน

ไม่เคยรู้มาก่อนว่าการลุกจากเตียงจะลำบากยากเย็นเพียงนี้ นางยังเคยอิจฉาโจวป้อ เพราะเจ้าหมอนี้เคยขาบาดเจ็บ

และนอนขี้เกียจบนเตียงหลายเดือน คิดไม่ถึง ตัวเองเพิ่งนอนแค่ครึ่งเดือนก็เมื่อยจนทนไม่ไหวแล้ว

เสี่ยวเหมยเข้ามาขอหาให้เสว่เจี้ยนเบาๆ ช่วงไม่กี่วันนี้ขาของนายหญิงบวมเล็กน้อย นายท่านบอกว่าอีกสองวันก็เดินลงพื้นได้แล้ว เดินบ่อยๆ เดี่ยวก็ดีขึ้น

เสว่เจี้ยนปรายตามองโจวป้อ พูดอย่างเกียจคร้าน “ตอนนี้คนที่รู้จักกฎเกณฑ์อยู่หมู่บ้านผิงซาน คุณชายใหญ่สามารถกลับไปชื่นชมได้ทุกเมื่อ”

เสี่ยวเหมยก้มหน้าสะใจ นายหญิงไม่เหมือนเดิมแล้วจริงๆ

โจวป้อพูดในใจ เวลานี้พูดสิ่งใดก็ดูไม่เข้าหู เขาทำได้เพียงยิ้มเจื่อนๆ “น้องรองเข้าใจกฎเกณฑ์มากกว่าเจ้า ให้นางจากหมู่บ้านผิงซานมาอยู่เป็นเพื่อนเจ้าดีไหม” จากนั้นจึงจ้องเสี่ยวเหมย “ให้น้องรองมาช่วยเจ้าสั่งสอนบ่าวพวกนี้!”

คราวนี้ได้ยินเสียงเยาเม่ยตะโกนด้วยความดีใจดังจากข้างนอก “ซื้อจื่อมาแล้ว!”

เสี่ยวเหมยวิ่งออกไปโดยไม่รอให้เส่วเจี้ยนต้องบอก เห็น
หนานกุปอยิ้มแ้มแจ่มใสเดินเข้าประตูในลานบ้าน มีผู้ติดตาม
ข้างหลังสองคน สุดท้ายเขาก็หยุดตรงประตู การระส่ำระสายอัน
โดยไม่รู้ว่าคุณจะรักกัน

เสี่ยวเหมยตรงระเบียบทางเดินทำท่าดีใจ หันไปยิ้มกว้าง
“นายหญิง...อ๊วยตาย ชื่อจื่อมาจริง ๆ ด้วยเจ้าค่ะ! เสี่ยวเหมยจะไป
เชิญชื่อจื่อเข้ามา...”

เส่วเจี้ยนในเรือนตอบรับอย่างรวดเร็ว เอ่ยแทรกนางว่า
“รู้แล้ว ยังไม่รีบ...” ห้องนี้มีขนาดเล็กและนางนอนอยู่บนเตียง
จึงไม่สะดวกพบปะบุคคลภายนอก อีกอย่างอำเภออันหนึ่ง
ไม่อาจเทียบชนบท แม้ว่าเส่วเจี้ยนทะลุมิติมาจะไม่เข้าใจ
ขนบธรรมเนียม แต่นางก็รู้ว่าชื่อจื่ออุตสาหมาเยี่ยมจึงไม่อาจ
เสียมารยาท ตอนแรกจะให้เสี่ยวเหมยเชิญหนานกุปอไปที่
ห้องรับแขกเรือนด้านนอก แต่เมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของโจวป้อ
ข้างๆ นางก็รีบกลับคำ “ยังไม่รีบเอาจากกันลมออกมาบังอีก
แล้วไปตามเสี่ยวหลี่เสี่ยวเถาและท่านป้ามาด้วย จะได้พูดคุยกัน
สนุกสนาน”

เสี่ยวเหมยพยักหน้ารัวๆ “นายหญิงพูดถูก! ข้าจะไปเรียกพวกนางมาเดี๋ยวนี้!”

เสว์เจี้ยนเมินสายตาของโจวป้อ ยิ้มกล่าว “ยากนักที่ชื่อจื่อจะมาสถานที่เล็กๆ เช่นนี้ อย่าทำให้เขาลำบากเป็นอันขาด ให้ในครัวเตรียมน้ำชาของว่างที่ชื่อจื่อชอบด้วย ให้เสี่ยวหลิงมือทำเอง กลัวคนอื่นทำแล้วจะไม่ถูกใจเขา”

เสี่ยวเหมยกะพริบตาปริบๆ นายหญิงไม่เคยเอาใจชื่อจื่อขนาดนี้มาก่อน นางมองโจวป้ออย่างลึกลับแล้วพูดกับเสว์เจี้ยนด้วยความไม่สบายใจ “นายหญิง ท่านดูลิ...”

โจวป้อโกรธในใจ จะเมินเขาก็ช่าง แต่ฟังแล้วดูเหมือนเสว์เจี้ยนมีท่าทีสนิทสนมกับชื่อจื่อท่านนี้มาก เหตุใดถึงพูดราวกับเขาเป็นคนนอกอย่างไรอย่างนั้น

ขณะจะเอ่ยปากถาม เขาเมย์ก็เข้ามาในห้องด้วยสีหน้าร้อนใจ “นายหญิง นายหญิงเจ้าคะ ท่านผู้เฒ่า...ท่านหมอเขาไม่ยอมให้ชื่อจื่อเข้าเยี่ยมนายหญิงเจ้าคะ!”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เส่ว้เจี้ยนก็หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก นางรู้ว่าชื่อจื่อจะเข้ามาที่เรือนด้านในได้อย่างไร แต่วันนี้แตกต่างจากปกติ ยิ่งละครสนุกมากเท่าไรก็ยิ่งมีผลมากเท่านั้น

นางไม่สนใจสีหน้าบึ้งตึงของโจวป้อ คนผู้นี้ชอบเก็บทุกอย่างไว้ในใจ ไม่ปรึกษาพูดคุยง่าย ๆ และไม่กลัวความเจ็บปวดในใจ เส่ว้เจี้ยนใช้เสี้ยวเหมยกับเยาเม่ยช่วยกันทางจากกันลม ตอนแรกนางไม่ยากทางจากกันลมด้วยซ้ำ แต่กลัวว่าจะ ‘เอิกเกริก’ เกินไป ดังนั้นจึงต้องเอาจากกันลมมาบัง

ขณะกำลังร่วน เสี้ยวเหมยก็แอบชำเลื่องมองโจวป้อ เมื่อเห็นสีหน้าเขายังคงปกติเหมือนไม่เก็บชื่อจื่อเอามาใส่ใจ นางก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่รู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย ตกลงคนผู้นี้หวังไยนายหญิงจริงไหม ปกติแคว้นต้าซุ่นไม่มีชายอื่นคนไหนมาเยี่ยมสตรีตั้งครรภ์ถึงในห้อง

หารู้ไม่ว่าโจวป้อโกรธแทบทนไม่ไหวแล้ว เขาไม่เข้าใจชื่อจื่อผู้นี้เป็นใครมาจากไหน เขากำลังรอ รอเส่ว้เจี้ยนเป็นฝ่ายอธิบายให้เขาฟังเองว่าชื่อจื่อผู้นี้เป็นใครมาจากไหน ถึงได้มาเยี่ยมคนท้อง แล้วเหตุใดพวกปาวถึงยินดีต้อนรับชื่อจื่อเช่นนี้

เมื่อเห็นสีหน้าระริกกระรืออย่างเห็นได้ชัด โจวป๋อกก็พูดเสียงเรียบนิ่ง “เส่วเจี้ยน ในห้องมีแต่กลืนยา เกรงว่าแขกผู้สูงศักดิ์จะรังเกียจ มีสุัเชิญเขาไปที่...”

“ไม่ต้อง!” เส่วเจี้ยนคลี่ยิ้ม ครุ่นคิดแล้วเอ่ยว่า “อันที่จริงชื่อจื่อไม่ใช่คนอื่นคนไกล นับว่าสนิทสนมกัน คิดว่าเขาไม่น่าถือสาอะไร”

“ถูกต้อง!” เยาเม่ยยิ้มกล่าว “ชื่อจื่อนิสัยดีที่สุดในใจพิธีรตองพวกนี้ ตอนเราอยู่หมู่บ้านตงเซิ่ง ไม่เคยเห็นชื่อจื่อจุกจิกกับเรื่องพวกนี้เลย”

“ชื่อจื่อท่านนี้เป็นสหายของคุณชายวัง” เส่วเจี้ยนเพิ่งนึกได้ว่าต้องอธิบายโจวป๋อ “ชื่อจื่อของตั้งกั๊วกังจากเมืองหลวง ต้องขอบคุณชื่อจื่อ พวกเราถึงได้อยู่หมู่บ้านตงเซิ่งอย่างสงบสุข”

โจวป๋อกัดฟันกรอดๆ “อย่างนี้เอง ข้าควรจะขอบคุณชื่อจื่อสินะ”

เสี่ยวเหมยพยักหน้าเอ่ยแทรก “ไม่เพียงแต่ต้องขอบคุณชื่อจื่อเท่านั้น ยังมีคุณชายวังอีกคน ถ้าหากไม่มีพวกเขาคอยดูแล นายหญิงอยากใช้ถ่านไฟที่ไม่ทำให้สำลัก ทว่าไม่มีที่ใด

หาซื้อได้” ทันทีที่พูดออกไปก็รู้ตัวว่าเปลืองพูดมากเกินไป
เสียแล้ว จึงแลบลิ้นแล้วถอยไปอยู่อีกด้าน

โจวป้อ ‘ตระหนกได้ในทันที’ พูดว่า “ที่แท้ยังมีมิตรภาพ
ของวังฉงหานด้วย”

เส่วเจี้ยนตกตะลึงแต่ไม่อธิบายมาก อธิบายก็ยิ่งเหมือน
แก้ตัว เขาชอบจินตนาการก็ให้จินตนาการไป เกี้ยวอะไรกับนาง
ด้วย!

เยาเม่ยถามอีกว่า “ถ้าท่านหมอไม่ให้ซื้อจื่อเข้ามา จะทำ
อย่างไรเจ้าคะ”

เส่วเจี้ยนกลอกตา ตอบว่า “เยาเม่ย เจ้าไปบอกท่านพ่อ
ว่าซื้อจื่อเป็นสหายของเส่วเจี้ยน ไม่ต้องมากพิธีแล้วเชิญเขา
เข้ามา”

เยาเม่ยตอบรับ วังกระโดดออกไปนอกเรือน เป็นที่ดึงดูด
สายตาพวกบ่าว

เส่วเจี้ยนขบคิดแล้วพูดกับเสี่ยวเหมย “เสี่ยวเหมย เจ้า
รีบไปขวางเยาเม่ยไว้แล้วพูดกับซื้อจื่อว่า ซื้อจื่อเป็นท่านชาย

ผู้สูงศักดิ์ ส่วนเราเป็นครอบครัวพ่อค้าสถานะต่ำต้อย เดิมทีไม่ควรติดต่อกันบ่อยๆ ก่อนหน้าอยู่หมู่บ้านต่งเซิ่ง ชาวบ้านอย่างเราไม่รู้สถานะของชื่อจื่อ แต่ที่อันหนิงไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าไม่ระวังอาจมีคนเอาไปนินทาเสียๆ หายๆ ทำให้ชื่อจื่อเสื่อมเสีย ชื่อเสียง เจ้าต้องช่วยพูดคำนี้แทนข้า! ถ้าเขายังยืนกราน ค่อยเข้ามาอีกครั้งก็ไม่สาย”

เสี่ยวเหมยส่งเสียงตอบรับ วิ่งออกไปข้างนอก คิดในใจ นายหญิงยอมกลับถ้าเสียร้งหมาป่าอย่างตระกูลโจว แต่ไม่ยอมข้องเกี่ยวกับชื่อจื่อผู้สูงศักดิ์ การที่นายหญิงทำเช่นนี้ทำให้นางไม่เข้าใจจริงๆ

เสว์เจี้ยนหันมายิ้มบางๆ กับโจวป้อ “ประเดี๋ยวถ้าชื่อจื่อเข้ามา คุณชายใหญ่ก็ชวนชื่อจื่อคุยเยอะๆ นะ ชื่อจื่อทั้งอ่อนโยน และถ่อมตัว เป็นคนคุยเก่งมาก”

โจวป้ออยากรู้อเรื่องนี้จริงๆ แต่ไม่ยอมลดตัวลงมาถาม เสว์เจี้ยน เมื่อได้ยินเสว์เจี้ยนพูดเช่นนี้ก็พลันหน้าโกรธขึง แต่กลับแสร้งทำเป็นไม่สนใจ และกำหมัดแน่นจนฝ่ามือกลายเป็นสีขาว

เมื่อเสว้เจียนเห็นเขายังปากแข็ง ไม่พูดออกมา นางก็เอ่ยว่า “คุณชายใหญ่ ท่านช่วยดูหน่อยสิว่าผมขำขึงหรือเปล่า ดูไม่เรียบร้อย ผมเสียทรงหรือไม่”

โจวป้อมองตาแข็ง ยื่นมือไปยีให้ผมยุ่งกว่าเดิมแล้วเอ่ยว่า “มีฉากนั้นลมบังอยู่ ผมยุ่งหน่อยก็ไม่ใช่ไรหรอก ตอนนี้เจ้ากำลังท้องอยู่ก็เป็นเรื่องปกติ”

ผู้หญิงคนนี้จะรู้หรือไม่ว่านางเป็นภรรยาเป็นแม่ของลูกเขาแล้ว โจวป้อมคิดในใจ และอดคิดเช่นนั้นไม่ได้ เขาเปรียบตั้งท้องฟ้าเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของนางมาโดยตลอด ผู้ใดจะรู้ว่าวันนี้จะมีชื่อจื่ออะไรนั้นที่เขาไม่รู้จักโผล่มา! เขาคิดถึงสีหน้าแววตาของวังจงหนานตอนเอ่ยถึงเสว้เจียน กอปรกับเห็นสีหน้าแววตาของเสว้เจียนตอนพูดถึงชื่อจื่อ เดิมทีโจวป้อมมั่นใจในตัวเองมาก ทว่าตอนนี้สูญเสียความมั่นใจไปหนึ่งส่วนแล้ว...

บทที่ 196 อบอุนอ๋อนโยน

หนานกุปอหนึ่งจิบน้ำชาทวงท่าสง่างามในห้องโถง แม้จะ
ร้อนใจแต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า เพียงยิ้มกล่าวว่า “หมอลวงสวี
อนุโลมได้หรือไม่ ข้าได้รับการไหว้วานจากผู้อื่นมา ถ้าเห็นว่า
แม่นางเสว้เจี้ยนสบายดี ข้าจะได้กลับไปบอกเพื่อน” เขาอยู่ใน
ชุดผ้าฝ้ายสีฟ้าอมเขียว ไม่ไอ้อวดถือตัว สีสันที่ดูเรียบง่ายสื่อถึง
ความสุขุมสง่างามของเขา

หนานกุปอเป็นคนอบอุนอ๋อนโยนในแวดวงท่านชาย
ผู้สูงศักดิ์ในเมืองหลวงมาแต่ไหนแต่ไร สตรีมากมายหลงใหล
ในแววตาอ่อนโยนของเขา หญิงสาวหลายคนเก็บเอาชื่อเขา
ไปฝัน ทว่าตอนนี้ดวงตาของเขากลับฉายแววกังวล ถึงแม้จะมี
ความคิดมากมายในใจ ทว่ายังคงไม่กล้าดูถูกหมอลองแปลกประหลาด
ไร้ศถาบรรดาศักดิ์เบื้องหน้า

หลังปีใหม่ หนานกุปอแอบส่งเสี่ยวท่งและเสี่ยวชิวไป
ส่งของให้เสว้เจี้ยนที่หมู่บ้านตงเซิ่ง เมื่อถึงหมู่บ้านตงเซิ่ง
ปรากฏว่าเห็นเศษซากไม้ตอตะโกก็ตกใจมาก จึงไปถาม

รายละเอียดหัวหน้าหมู่บ้านกับพวกชาวบ้าน ครั้นรู้เรื่องไฟไหม้ ก็รู้ว่าบ้านที่ไฟไหม้ไม่มีผู้ใดเสียชีวิต และครอบครัวเชิงจ้อกับเจ้าของบ้านที่ไฟไหม้ได้ย้ายออกไปตั้งแต่วันถัดมาแล้ว เสียทั้งเสียชิงจึงรีบกลับมารายงานเขาที่เมืองหลวง เขาร้อนใจอย่างยิ่ง แล้วจัดการงานราชการพร้อมทั้งเรื่องในจวนให้เสร็จสรรพ ก่อน คราวนี้จึงหาข้ออ้างออกมาได้ ระหว่างทางหลังออกมา เขาเกิดความคิดมากมายในใจ และคิดว่าถ้าหากเสว์เจี้ยนไม่เป็นอะไร ต้องกลับมาหาสวี่จิ่งอันที่อันหนึ่งเป็นแน่ ดังนั้นเขาจึงไปถามที่อยู่ของสวี่จิ่งอันจากจวนที่ว่าการอำเภอ มาขอพบถึงที่บ้านก็รู้ว่าเสว์เจี้ยนอยู่ที่นั่นจริงๆ เขาจึงค่อยโล่งใจไร้กังวล

บ่าวรับใช้ที่บ้านของสวี่จิ่งอันมีไม่มากโดยเฉพาะที่เรือนด้านนอก เวลานี้บรรยากาศเงียบสงบ ตั้งแต่สวี่จิ่งอันย้ายมาอยู่ที่เรือนหลังเล็ก แม้ในบ้านอัดแน่นไปด้วยยาสมุนไพรมากมาย แต่กลับไม่ได้ขึ้นป้ายว่าเป็นโรงหมอ เขาคิดไว้แต่แรกแล้ว เสว์เจี้ยนคลอดลูกเมื่อไร เขาจะกลับบ้านไปหาภรรยาและลูก

สวี่จิ่งอันเคยเป็นอดีตหมอหลวงในพระราชวัง แม้ว่าเขาจะไม่สนิทสนมคุ้นเคยกับหนานกุปอ แต่ก็นับว่ารู้จักกันมานาน ยิ่งไปกว่านั้น หลังเกิดแผ่นดินไหวที่อำเภออันหนึ่งเมื่อปีที่แล้ว ทั้งสองล้วนมีส่วนช่วยกันฟื้นฟูสุขภาพสุขอนามัยหลังภัยพิบัติ

สวีนงอันไม่รู้มาก่อนว่าเส่วเจี้ยนรู้จักกับบุคคลระดับนี้ ตั้งแต่เมื่อไร หากว่ากันตามเหตุผล พวกเขาไม่น่ามีโอกาส มาเจอกันด้วยซ้ำ แม้หนานกูปอจะพูดว่าตัวเองได้รับความ ว่างใจจากสหาย แต่สวีนงอันก็ยังไม่เชื่ออยู่ดี เส่วเจี้ยนเป็น เพียงหญิงชนบทไม่รู้หนังสือ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่น่าเป็นสหายกับ ชื่อจื่อของตังก๊วกังไปได้!

เวลานี้สายตาคณแก่ออย่างเขาเห็นเสี้ยวเหมยโผล่หน้า เข้ามาจากข้างนอกจึงถามสีหน้าเคร่งขรึม “เสี้ยวเหมย เข้ามาคุย ดีๆ นายหญิงใช้เจ้ามาพูดอะไร”

ขณะที่กำลังพูด เขาเห็นจริงๆ ว่าผู้ติดตามทั้งสองของ ชื่อจื่อพยักหน้าสื่อสารกับเสี้ยวเหมยตรงประตู แม้ไม่กล้าพูด แต่สีหน้าแววตากลับดูสนิทสนมกันมาก สวีนงอันยังประหลาดใจ เสี้ยวเหมยกับเสี้ยวเถาเป็นบ่าวที่เส่วเจี้ยนเลือกเองจาก พ่อค้าคนกลางในอำเภออันหนิง ว่ากันตามเหตุผล นางไม่น่าจะ รู้จักพวกเขาเหมือนเส่วเจี้ยน

ในความทรงจำของสวีนงอัน ชื่อจื่อมักเป็นคนสงบนิ่ง ใจเย็น ดูล้าค่าหายากท่ามกลางท่านชายผู้สูงศักดิ์ที่เย่อหยิ่ง ทะนงตัวในเมืองหลวง ดังนั้นจึงเป็นที่โปรดปรานของฝ่าบาท

แล้วเขามารู้จักกับเสว้เจี้ยนได้อย่างไร บุคคลระดับนี้ถ้าหากทำเพราะรูปโฉมสะคราญของเสว้เจี้ยน คนที่ตื่นเขินเช่นนี้คงไม่ได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาทนานหลายปี

“นายหญิงบอกว่าขอบคุณชื่อจื่อที่มาเยี่ยม” เสี่ยวเหมยยืนข้างหน้า ก้มศีรษะพูด นางไม่เข้าใจความคิดของนายหญิงกลับไปแก้แค้นตระกูลจื่อกับชื่อจื่อมาเยี่ยม เกี่ยวข้องอะไรกัน

หนานกุปถามตามตรง “แม่นางเสี่ยวเหมย หลังจากกันสบายดีไหม นายหญิงของเจ้า...นาง...สบายดีหรือไม่”

เสี่ยวเหมยยังคงก้มหน้า ใช้น้ำเสียงน่าสงสาร “นายหญิงแค่ตกใจ โชคดีที่เสี่ยวเถาช่วยไว้ทัน...”

หนานกุปอดกใจ เขารู้แล้วว่าไฟไหม้ แต่ไม่กล้าคิดเลยว่าเสว้เจี้ยนรอดมาได้อย่างไรหลังเกิดเหตุเพลิงไหม้ เขาครุ่นคิดแล้วถามว่า “แล้วแม่นางเสี่ยวเถาสละ...”

เสี่ยวเหมยถอนหายใจ “นายหญิงกับเสี่ยวเถาไม่เป็นอะไรมาก แต่ว่าใบหน้าของเสี่ยวเถา...มีรอยแผลเป็นเจ้าค่ะ”

หนานกุปอหนึ่งนั่งเจียบแล้วเอ่ยว่า “พวกเจ้า...ล้วนเป็นคนดี ไม่แปลกที่นายหญิงจะรักพวกเจ้า”

เสี่ยวเหมยไม่ได้พูดอะไร นายหญิงย่อมเป็นคนดี มีแต่คนอื่นที่ไม่ดี นางควรจะบอกคำนี้กับชื่อจื่อดีหรือไม่

สวีจิงอันนั่งถัดจากหนานกุปอ เวลานี้ยกถ้วยชาเป่าเบาๆ แล้วดื่มลงไปด้วยความหนักใจ จากนั้นก่อนวางถ้วยชา เขาชำเลื่องมองสีหน้าของหนานกุปอแล้วกล่าวว่า “ข้าว่าชื่อจื่ออาจไม่เชื่อ เสี่ยวเหมยเป็นปาวข้างกายเสิร์ฟเจียน ชื่อจื่อไม่เชื่อที่นางพูดหรือ” กลิ่นชาอบอวลภายในห้อง สวีจิงอันพูดจบก็ปิดเปลือกตาเล็กน้อย ราวกับกำลังดื่มด่ำชาชั้นดีตรงหน้า

หนานกุปอรู้สึกปวดแปลบ ทว่าได้แต่เก็บความเจ็บปวดนี้ไว้ในใจ ไม่อาจแสดงทางสีหน้าได้ ดังนั้นจึงพยักหน้า พูดเสียงเบา “ไม่ใช่ข้าไม่เชื่อคำพูดของหมอหลวงสวี แต่สหายฝากฝังมาตามไท่ คราวนี้จึงร้อนใจเกินไป หวังว่าหมอหลวงสวีจะไม่ถือสา”

เสี่ยวเหมยแอบมองหนานกุปอแวบเดียว และรู้สึกดีใจ ชื่อจื่อมักมีวาทศิลป์เสมอ เมื่อก่อนดูเหมือนนายหญิงจะเป็นศัตรู

กับเขา ต่อมากลายเป็นสหายปากฝืดมาดูแลแทน ตอนนี้อย่างมา เพราะสหายปากฝืดอีก นายหญิงของนางรู้จักกับสหายของ ชื่อจื่อที่ไหนกัน

“ชื่อจื่อพูดความเท็จไปก็ไม่มีประโยชน์” สวีจิงอันไม่ได้ ใจเขา เขาเหยียดหนึ่งหลังตรง ตอนแรกเขาอารมณ์ดี ในตอนนี้เป็นไปไม่ได้ที่จะดูเป็นมิตร

หนานกุปอลุกขึ้นโค้งคำนับ สวีจิงอันแสวงประหลาดใจ “ชื่อจื่อ นี่ท่านทำอะไร” หนานกุปอกกล่าวสีหน้าอ่อนโยน “หมอหลวงสวี ข้าน้อยเสียมารยาทแล้ว ท่านหมอสวีโปรดอภัย”

สวีจิงอันกล่าวสีหน้าเรียบนิ่ง “ชื่อจื่อไม่ได้ทำอะไรผิด” หนานกุปอส่ายศีรษะยิ้มน้อย ๆ “หากหมอหลวงสวีไม่เชื่อ ข้า ก็จนปัญญา” มาบ้านผู้อื่นเพื่อเยี่ยมหญิงตั้งครรภ์ที่ล้มป่วยแล้ว ใช้ข้ออ้างแสนงอแงเช่นนี้ ช่างเป็นเรื่องเหลวไหลสิ้นดี

“ชื่อจื่อ” เสี่ยวเหมยเงยหน้ามองสองคนที่นั่งอยู่แล้วพูด เสียงขริบ “นายหญิงยังให้เสี่ยวเหมยบอกชื่อจื่ออีกว่า...”

หนานกุปอยิ้มบาง ๆ อย่างอบอุ่นอ่อนโยนราวกับไม่กังวล คนอื่นจะมองไม่ดี เขาแค่มองเสี่ยวเหมยอย่างใจดี นัยน์ตา

ไม่เจ็บปวดและไม่กดดัน แค่อุปเป็นมิตรเท่านั้น ทว่าเสี้ยวเหมย กลับรู้สึกเหมือนสายตาของเขากำลังแผดเผา และจ้องจ้องนาง “แม่นางเสิร์ฟเจียนว่าอย่างไร”

สวีฉงอันนั่งมองสายตาเย็นชา การกระทำเช่นนี้ของ ชื่อจื่อที่มีชื่อเสียงในทางที่ดีตลอดในเมืองหลวงทำให้เขา ไม่เข้าใจเลยสักนิด ชื่อจื่อต้องการอะไรกันแน่

เสี้ยวเหมยแอบซ่อนสายตามองเขา แล้วก้มหน้าลงไปอีกครั้ง ก่อนจะพูดเลียนแบบน้ำเสียงของเสิร์ฟเจียน “ชื่อจื่อเป็นท่าน ขายสูงศักดิ์ ส่วนพวกเราเป็นเพียงตระกูลพ่อค้าต่ำต้อย เดิมที ไม่ควรติดต่อกันบ่อยๆ ก่อนหน้านี้อยู่หมู่บ้านตงเซิ่ง พวก ชาวบ้านไม่รู้สถานะของชื่อจื่อ แต่ที่อันหนิงไม่ใช่อย่างนั้น ถ้า ไม่ระวังอาจมีคนเอาไปนินทาเสียๆ หายๆ ทำให้ชื่อจื่อเสื่อมเสีย ชื่อเสียง”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น สวีฉงอันก็หัวเราะคิกคัก บุตรสาวบุญ ธรรมของเขาไม่ใช่คนโง่เขลา เขายังแอบกังวลด้วยซ้ำว่าเด็ก บ้านนอกคนนี้จะถูกชายหนุ่ม ‘สูงหล่อรวย’ ผู้นี้ล่อลวง ทว่าไต่ ยินเสี้ยวเหมยพูดชัดเจนขนาดนี้แล้ว สงสัยเขาคงเป็นห่วงมาก เกินไป

หนานกุปอฟังเจียบๆ อันที่จริงเขารู้แต่แรกว่าเส่วเจียน
ไม่อาจพบเขาได้ แต่เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น หากไม่ได้เห็นนางกับ
ตาแล้วเขาจะสบายใจได้อย่างไร

เส่วเจียน เจ้าสบายดีจริงๆ หรือ

หนานกุปอลอบมองสีหน้าของสวีจอันเจียบๆ โดย
ไม่รู้สึกรังเกียจแล้วพูดซ้ำๆ ว่า “เสี่ยวเหมย ช่วยเล่าเรื่องที่
เกิดขึ้นวันนั้นให้ข้าฟังได้หรือไม่”

“...เจ้าคะ!”

ลมเหนือพัดอยู่นอกประตูไม่หนาวมาก เสี่ยวเหมย
อธิบายอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่นางรู้ เมื่อนางเห็นหนานกุปอก้มหน้า
ครุ่นคิดตามเจียบๆ นางก็โค้งคำนับแล้วประสานมือถอยออกไป
เจียบๆ ครั้นถึงตรงประตูก็ขยิบตาให้เสี่ยวทงกับเสี่ยวชิวเพื่อสื่อ
ว่าชื่อจื่อเข้าพบเส่วเจียนได้หรือไม่

ขณะกำลังจะเปิดประตูเดินออกไป เสียงนุ่มทุ้มแผ่วเบา
ของชื่อจื่อก็ดังจากในห้อง “เส่วเจียน...เส่วเจียนไม่เป็นอะไร
จริงๆ ใช่มั้ย?”

ที่แท้ก็เป็นคำพูดนี่เอง! เสี่ยวทงกับเสี่ยวชิวที่รู้
สถานการณ์ต่างกัมน้ำมองเท่า เอ้อ ดูเหมือนพื้นที่นี้จะ
ไม่เหมือนที่บ้าน อืม ต้องวิเคราะห์กันสักหน่อย

เสี่ยวเหมยเดินออกจากเรือนไปอย่างสับสน คำพูดของ
นายหญิงย้อนแย้งในตัวเองสูง ตกลงนายหญิงคาดหวังให้
ชื่อจื่อมาเยี่ยมหรือไม่ ชื่อจื่อนี้ก็จริง ๆ เชี่ยว เหตุใดถึงไม่ยืนหยัด
ในความตั้งใจของตนเองเลยเล่า!

ห้องโถงเล็ก

สวีฉงอันยิ้มอย่างมีเลศนัย “บางคนคาดหวังให้นาง
สบายดี บางคนคาดหวังให้นางตาย ชื่อจื่อ ท่านว่าตอนนี้
เส่วเจี้ยนควรจะสบายดีหรือไม่” จากนั้นยกถ้วยชาเป็นการ
ส่งแขกอย่างเป็นทางการ

เมื่อเห็นเสี่ยวเหมยกลับมา เส่วเจี้ยนก็โบกมือ “ว่า
อย่างไร ชื่อจื่อกลับไปแล้วหรือ” สุดท้ายนางก็ประหม่นเหตุผล
และศีลธรรมของคนยุคโบราณต่ำไป นางเกือบหลุดหัวเราะ
อันที่จริงหนานกุปจะเข้ามาเยี่ยมนางหรือไม่ ก็ไม่สำคัญ

สิ่งสำคัญคือทัศนคติ ทัศนคติเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลว

เยาเมย์ทำหน้าที่บูดบึ้งอย่างหงุดหงิดและออกไป โจวป้อชอบใจยิ่งนัก จับมือบางของเส่ว์เจี้ยนขึ้นมากอบกัมแล้วประทับริมฝีปากจุมพิต เส่ว์เจี้ยนไม่ชักมือกลับแต่อย่างใด ปลอ่ยให้เขากุมไว้อย่างนั้นแล้วฟังเขายิ้มกว้างพูดว่า “อย่างไรชื่อจื่อก็มาจากเมืองหลวง ดังนั้นจึงรู้อะไรควรไม่ควร”

“อีกไม่กี่วันเส่ว์เจี้ยนก็สามารถลงเดินพื้นได้แล้ว” เส่ว์เจี้ยนทำเสียงฮึดฮัด ชักมือตัวเองกลับมาลูบผม มองโจวป้อทำหน้าที่ม่น้อยยิ้มใหญ่แล้วหยิกแก้มนาง “รักษาตัวเองให้ดี มีความคิดแปลกๆ อะไรมากมายขนาดนั้น”

โจวป้อรู้ว่าวันนี้ชื่อจื่อกินหัวแล้ว คิดว่าน่าจะไม่มาที่นี่อีกแล้ว!

เส่ว์เจี้ยนยังพูดไม่จบ จึงพูดต่ออีกว่า “ชื่อจื่อท่านนี้เป็นคนดีมาก นิสัยดีและรูปร่างหน้าตาดี ทั้งยังเป็นทนายทขุนนางรุ่นที่สองอีกด้วย!” โจวป้อ “ใช่ๆๆ เขาดีไปหมดทุกอย่าง” เขา

ยัมหนำระรึ้นแล้วพูดอีกว่า “ต่อให้ดีแค่ไหน ก็ไม่ใช่ชายในฝัน
ของเจ้า”

เสว้เจียนยื่นมือผลักเขา “ไม่ต้องเลียนแบบคำพูดข้าเลย!”
โจวป้อหัวเราะ “เจ้ามีคำพูดแปลกๆ มากมาย จนคนรอบตัวเขา
เลียนแบบกันหมดแล้ว”

ดรอว์บาย

บทที่ 197 หนานกุปอกับโจวป้อ

วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใส ยากนักที่จะไม่มีลม เดือนแรกของปีผ่านไป แล้ว แม้ว่าต้นไม้เก่าจะยังไม่แตกใบใหม่แต่แสงแดดสดใสส่องประกายบนน้ำแข็งและหิมะที่เหลืออยู่ ทำให้บรรยากาศดูเหมือนอยู่ในฤดูใบไม้ผลิมากยิ่งขึ้น

ชายในชุดคลุมสีฟ้าอมเขียวเดินเข้ามาหาอย่างเชื่องช้า พร้อมรอยยิ้มอ่อนโยนยิ่งกว่าแสงแดดในฤดูหนาว คนที่มานั้นไม่ใช่ใครอื่น เขาคือหนานกุปอนั่นเอง

“ยากนักที่ชื่อจื่อยังคิดจะมาเยี่ยมเส่วเจี้ยน คงไม่ทำให้เส่วเจี้ยนหลังน้ำตาด้วยความซาบซึ้งกระมัง” เส่วเจี้ยนพูดท่าทางสบายๆ

หนานกุปอหลุดขำ “คำพูดนี้เหมือนไม่ใช่คำที่แม่นางเส่วเจี้ยนพูดเลย เหตุใดข้าไม่รู้สึกลikeเหมือนแม่นางเส่วเจี้ยนกำลังจะร้องไห้ด้วยความซาบซึ้งเลยละ” เส่วเจี้ยนกำลังจะตอบทันใดนั้นก็มีคนวิ่งเข้ามาจากประตูลานบ้าน เมื่อเห็นหนานกุปอจากไกลๆ ก็ตะโกนเสียงดัง “ชื่อจื่อ ชื่อจื่อ ในที่สุดท่านก็มา!”

หนานกุปอเงยหน้ามองก็เห็นว่าเป็นเยาเม่ยจากหมู่บ้านตงเซ็งก็ยิ้มให้ทันที เมื่อเยาเม่ยวิ่งมาหยุดตรงหน้า เสี่ยวเหมยก็ดึงแขนนางไว้ พูดอย่างโมโห “เยาเม่ย เจ้า...เจ้าโหวกเหวก-โววายและกระโดดโลดเต้นเช่นนี้ ใช้...ใช้ได้ที่ไหนกัน”

เยาเม่ยแลบลิ้น เมื่อก่อนนางมีเพื่อนในหมู่บ้านไม่เยอะ ก่อนข้างเป็นเด็กเก็บตัว ตั้งแต่อยู่กับเสี่ยวเถานานวันเข้าทั้งสองก็กลายเป็นเด็กกำกัันบ้าง บอๆ นางก็เป็นเด็กสาวคนหนึ่ง ย่อมชื่นชอบคนอ่อนโยนเข้าถึงง่ายอย่างหนานกุปอเป็นธรรมดา ส่วนโจวป้อคนนั้นเย็นชาไม่สนใจผู้ใดทั้งปีทั้งชาติ หน้าเซ็ดขึ้นฟ้าอย่างนั้น มีอะไรดีไม่ทราบ

เส่วเจี้ยนสวมเสื้อคลุมกำมะหยี่สีขาวราวหิมะ เมื่อเห็นเยาเม่ยวิ่งกระโดดโลดเต้นเข้ามา เผยรอยยิ้มสดใสที่มีให้เห็นไม่บ่อย แล้วยังมีอีกอย่างหนึ่งก็คือ ในที่สุดนางก็ลงจากเตียงได้แล้ว! ความเป็นอิสระเช่นนี้ทำให้สุขกายสบายใจจริงๆ

จะไม่ให้นางอารมณ์ดีได้อย่างไร ชะนงโดยไม่เสียเลือดตระกูลโจวกับตระกูลหลิวข่มเหงนางด้วยความกตัญญูและความยุติธรรม นางใช้ข่าวลือและความคิดเห็นของชาวบ้านเป็นเครื่องมือในการตอบโต้ นางก็ไม่เชื่อว่า ‘คำพูดคนทรงพลัง

ดูจาวูธ’ กระป๋องอันแหลมคมนี้จะบีบให้ตระกูลโจวและตระกูลหลิวตกไปอยู่ในจุดต่ำสุดไม่ได้!

โจวซางอีเรียกโจวป๋อกลับไปด่วนตามคาด ตอนโจวป๋อรีบกลับก็ไม่ปิดบังนางอีกต่อไป เขาบอกว่าต้องกลับไปสำรวจความจริงกับแม่ลูกตระกูลหลิว หากจะลงโทษก็สุดแล้วแต่พวกเขา เออะ เส่วเจี้ยนพูดในใจ การลงโทษเป็นเรื่องของตระกูลโจวและตระกูลหลิว เกี่ยวอะไรกับข้า

“ไหนให้ข้าดูสิว่าลายมือของเยาเม่ยก้าวหน้าหรือไม่” หนานกุป๋อหยิบกระดาษคัดอักษรของเยาเม่มาพิจารณา พลังพยักหน้า อุดพูดไม่ได้ว่าเขียนสวยกว่าของเส่วเจี้ยนเสียอีก

“ชื่อจื่อ ท่านคงไม่รู้ แม่เยาเม่จะไม่เห็นท่านมาตั้งแต่ครั้งก่อน แต่นางบอกท่านต้องมาอีกแน่นอน ดังนั้นช่วงนี้นางจึงฝึกคัดทุกวันเลยเจ้าค่ะ” เสี่ยวเหมยเอ่ยขึ้น

“เยาเม่เก่งจริง ๆ ก้าวหน้าไม่เบา! เอาละ วันนี้ข้ามีของขวัญมามอบให้เยาเม่ มีแต่ของเล่นแปลกใหม่ทั้งนั้นเลย เสี่ยวท่งกับเสี่ยวหลีกำลังช่วยกันเก็บทางด้านนั้น เยาเม่จะไปดูไหม” หนานกุป๋อยิ้มกล่าว

อย่างไรเยาเม่ยก็ยังเป็นเด็ก นางร้องดีใจเบาๆ จากนั้นยกกระโปรงวิ่งออกนอกประตูราวกับผีเสื้อสายปีกบิน สิ่งที่น่าทึ่งป้อนามาล้วนเป็นของเล่นสนุกสนานและหายาก ทว่ายังไม่ทันวิ่งไปถึงประตูลาน นางก็หันหลังวิ่งกลับมาหาเส่วเจี้ยน “นายหญิง คือว่าข้า...”

เส่วเจี้ยนเก็บสีหน้าไว้ไม่อยู่ นางชี้เยาเม่ยพร้อมยิ้มแล้วพูดว่า “รีบไปซะ ข้าไม่กล้าคาดหวังว่าเจ้าจำกฎได้ก็ข้อ”

เยาเม่ยหน้าแดง ตอนแรกนางเป็นเด็กสาวขี้อาย แต่เพราะอยู่กับเส่วเจี้ยนและเสี้ยวเถามานานจึงกลายเป็นสาวน้อยร่าเริงสดใส หลังย้ายมาอยู่ที่อื่นหนึ่ง มารดาเชิงจื่อเกรงว่าจะทำเส่วเจี้ยนอับอายขายหน้าจึงหาเวลาพูดกับนางบ่อยๆ ว่าให้นางหัดเรียนรู้มารยาทกฎเกณฑ์จากเสี้ยวเหมยบ้าง ตอนนี้ถึงคำพูดที่ผีเสื้อเหมยพูดกับนางขึ้นมาได้ จึงโค้งคำนับอย่างตั้งใจ พลางเอ่ยว่า “เจ้าคะ เยาเม่ยทราบแล้ว”

ทุกคนในเรือนต่างพากันหัวเราะ เสี้ยวเถาไพล่ออกมาจากข้างหลังเส่วเจี้ยน นานาอุปอจึงเห็นที่โบหน้าข้างขวาของเสี้ยวเถาวาดเป็นรูปดอกท้อบานสะพรั่งหลายดอกซ้อนกันเป็นชั้นๆ สีเข้มสลับจางดูเข้ากันพอดี ยิ่งขับให้โบหน้าของเสี้ยวเถา

คู่อ่อนเยาว์มีชีวิตชีวามากขึ้น “ชื่อจื่อไม่มีอะไรจะพูดจริงหรือ! แต่เสี่ยวเถาขอถามชื่อจื่อว่ามีของขวัญของเสี่ยวเถาหรือไม่ เจ้าคะ”

คราวนี้หนานกุปอจึงสังเกตเห็นว่าพวกบ่าวในเรือน รวมทั้งเสว์เจี้ยนล้วนแต่งแต้มสีสันทนใบหน้าไม่มากนักน้อย เขายิ้มกว้างตาหยิกวาดสายตามองหนึ่งรอบ ไม่ต้องพูดก็รู้ว่านี่เป็นลูกเล่นของเสว์เจี้ยนเพราะกลัวเสี่ยวเถาเศร้าเสียใจแน่นอน ขณะที่หน้าผากเนียนของเสว์เจี้ยนก็มีดอกสีม่วงฟ้าเล็กๆ และเกสรสีทองแต้มไว้ ยิ่งขับให้ใบหน้างดงามโดดเด่นให้ความรู้สึกคู่อ่อนหวานยิ่งขึ้น

หนานกุปอเพิ่งเข้ามาในเรือนก็พบว่า เสว์เจี้ยนคูอบขึ้นกว่าตอนอยู่ที่หมู่บ้านตงเซิ่ง ใบหน้าที่ดูเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้มและสีหน้าสับสนเลื่อนหายไป เมื่อเห็นเขามากก็ยิ้มให้เขาดวงตาเป็นประกาย รอยยิ้มนี้ทำให้เขาอารมณ์สดใสขึ้นมาทันใด

หนานกุปอส่องมองทางอื่น มองย้อนกลับไปทีเสี่ยวเถาก็หัวเราะแล้วพูดว่า “แน่นอน แม่นางเสี่ยวเถาไม่ต้องถาม ข้าก็มีของขวัญชิ้นใหญ่มามอบให้ แม่นางเสี่ยวเถาไปเอาได้เลย”

ครั้นเสี้ยวเถาเห็นว่าเขาเห็นใบหน้านางแล้วไม่ได้แสดง
สีหน้ารังเกียจ แต่กลับยิ้มแย้มแจ่มใสเช่นเคย นางก็รู้สึกดีใจ
อย่างไรนางก็เป็นเพียงเด็กสาวอายุสิบหกสิบเจ็ดปี การมี
รอยแผลเป็นครึ่งใบหน้า ถ้าบอกว่าไม่เป็นไรก็คงเป็นคำโกหก
แม้นายหญิงจะหาวิธีอันชาญฉลาดเช่นนี้ที่ทำให้นางสามารถ
ออกมาเจอผู้คนได้ แต่ถึงแม้นางจะกล้าออกมา ทว่าลึกๆ ในใจ
ก็ยังกังวลอย่างเลี่ยงไม่ได้

เมื่อเสี้ยวเหมยเห็นนางดีใจออกนอกหน้าก็สะกิด
เสวี่เจี้ยนอย่างอดไม่ได้ แล้วกระซิบว่า “นายหญิง ท่านพูดถูก
จริง ๆ ด้วย ชื่อจื่อใจดี เมื่อเห็นเสี้ยวเถาทั้งไม่ชมและไม่ดูถูก
ทำให้เสี้ยวเถาสงบและสบายใจ”

เสวี่เจี้ยนยิ้มกล่าวว่า “นี่แค่เพิ่งเริ่ม เสี้ยวเถา...ข้าต้องหา
คู่ครองที่ดีให้นาง แน่นนอน รวมถึงเจ้ากับเสี้ยวหลี่และเสี้ยวชิง
ด้วย...”

เสี้ยวเหมยหน้าแดงเรื่อ รีบบอกปิดคำพูดของนาง
“นายหญิง พูดเรื่องเสี้ยวเถาอยู่ดีๆ ไฉนจึงมาพูดเรื่องนี้ได้
เสี้ยวเหมยเคยบอกแล้วว่า จะอยู่รับใช้นายหญิงไปตลอดชีวิต”

ในที่สุดเสี้ยวเถาที่อยู่ตรงนั้นก็สงบลง โคงค์คำนับหนานกุปอ แล้วพูดว่า “เสี้ยวเถาขอบคุณชื่อจื่อเจ้าค่ะ!” พูดจบก็หันไป แลบลิ้นปลิ้นตาใส่พวกเสี้ยวเหมยก่อนจะลากเขาเม่ยออกไป ข้างนอก

หลังจากมองเสี้ยวเถาและเขาเม่ยเดินจากไปด้วยรอยยิ้ม หนานกุปอก็หันกลับมาและยืนอยู่ตรงหน้าเส่วเจี้ยน “แม่นางเส่วเจี้ยนสบายดีหรือไม่” เขามีน้ำเสียงหนาทุ้มอ่อนโยน ทำให้รู้สึกอบอุ่นราวกับสายลมฤดูใบไม้ผลิ

แม้หลายวันนี้หนานกุปอไม่ได้มาให้เห็นหน้า แต่เขาก็ไม่ได้หยุดพักและให้คนไปสืบเรื่องตระกูลโจว ผู้ชายคนนั้นยังมีคู่หมั้นอยู่ที่บ้านอีกคน! แม้จะบอกว่านางไถ่จะไปแล้ว แต่หนานกุปอจะให้นางไปง่าย ๆ ได้อย่างไร เพราะการที่นางยังอยู่เส่วเจี้ยนจึงจะสามารถไปจากตระกูลโจวได้!

เส่วเจี้ยนคลี่ยิ้มบาง ๆ มองเขา เหยียดแขนออกหมุนซ้ำๆ เป็นวงกลม เอียงศีรษะเล็กน้อยแล้วพูดว่า “ชื่อจื่อว่าเส่วเจี้ยน สบายดีไหมเจ้าค่ะ”

เสว้เจี้ยนภายใต้อาภรณ์สีขาวเรียบ ๆ ยิ่งขับให้รอย
แต้มบนหน้าผากดูเด่นชัด ยิ่งทำให้นางดูน่าทะนุถนอมและ
งดงาม ถ้าไม่ใช่เพราะครรภ์นูนป่อง ก็รู้สึกเหมือนเป็นเทพเซียน
ล่องลอยบนสวรรค์จริง ๆ หนานกุปอหรือตามองหน้าท้องของนาง
แล้วผินสายตาคือเงียบ ๆ

เสี่ยวเหมยกลับรู้สึกโมโหแทบกระต๊อบทำ ริมฝีปาก
สั่นระริก พยุงเสว้เจี้ยนแล้วพูดว่า “นายหญิง วันนี้เพิ่งลูกจาก
เตี๋ยเป็นวันแรก ท่านหมอยอมให้ท่านเดินเล่นในลานได้
แล้วกำชับว่าต้องระวังให้มาก ๆ! หากเกิดอะไรขึ้น ท่านจะให้
เสี่ยวเหมยมีหน้าไปอธิบายท่านหมออย่างไรเจ้าคะ”

เสว้เจี้ยนรู้สึกจนปัญญาและอับอาย การไร้อารยธรรม
ช่างน่ากลัวจริง ๆ! ข้าอุตส่าห์รอดจากไฟไหม้มาได้ เดินช้า ๆ
อย่างนี้จะเกิดอุบัติเหตุได้อย่างไร สภาพร่างกายเช่นนี้จะแทะงลูก
เพียงเพราะไอหรือจามเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากมาก นางอยาก
พูดว่า อันที่จริง ยุคสมัยก่อนที่ข้าจะทะลุมิติมานั้นเป็นเรื่องปกติ
ที่คนรอบตัวมากมายยังคงไปทำงานก่อนคลอดบุตร แน่نونว่า
ไม่มีทางอธิบายเรื่องนี้ให้เสี่ยวเหมยเข้าใจ จึงทำได้เพียงกลอกตา
พยักหน้าพูดว่า “ได้ ๆ ๆ ผู้ดูแลเสี่ยวเหมย เสว้เจี้ยนสำนึกผิดแล้ว
เจ้าคะ เตี๋ยเสว้เจี้ยนจะปรับปรุงตัว พอใจหรือยังเจ้าคะ”

จากนั้นเสิร์ฟเจียนยังไม่ทันหันกลับมาก็ถูกคนช้อนตัว
อุ้มขึ้นมา เสิร์ฟเจียนตกใจ แต่หลังได้กลิ่นกายอ่อนๆ จากกายเขา
ก็สงบลงทันที แล้วถามอย่างสงสัย “เมื่อวานคุณชายใหญ่เพิ่ง
กลับไป เหตุใดวันนี้ถึงกลับมาแต่เช้า”

หนานกุปอสังเกตเห็นชายหนุ่มหน้าเย็นขารีบเข้ามา
ในลานโดยไม่ต้องมีคนมารายงาน ก็นึกได้ว่านอกจากโจวป้อ
แล้วยังจะเป็นผู้ใดได้อีกเล่า ทันทีที่เห็นเขา โจวป้อก็ประสานมือ
คารวะ ก่อนจะเข้ามาอุ้มเสิร์ฟเจียน แสร้งยิ้มจอมปลอม สงสัย
ผู้ชายคนนี่คือคนที่ทำให้เสิร์ฟเจียนคิดฆ่าตัวตายแล้วหนีออกจาก
บ้านกระมัง

หนานกุปอเห็นแล้วขมวดคิ้ว กำหมัดแน่น แต่ก่อนที่เขา
จะปล่อยหมัดชก ทว่ากลับตอสู้อยู่ในใจ เมื่อคิดว่าผู้ชายคนนี้
โกหกหลอกลวงเสิร์ฟเจียนซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาก็รู้สึกเดือดจัดเหลือ
ประมาณ ยิ่งกระตุ้นให้เขาคิดอยากครอบครองรอยยิ้มบริสุทธิ์ที่
หายไปนานของเสิร์ฟเจียน เพราะเขานุ่มนวลเกินไปถึงได้สูญเสีย
จิตใจไป!

เสิร์ฟเจี้ยนสามารถลุกเดินได้ เป็นสิ่งที่หนานกุปอรอคอย
ช่วงนี้เขากลับซิงโจวไปจัดการบางอย่าง คอยนับเวลา แล้ววันนี้
ก็มาถึง เขาจึงรีบมาเยี่ยมเสิร์ฟเจี้ยน

เขาคิดว่าเสิร์ฟเจี้ยนกำลังคิดถึงเขาอย่างแน่นอน

โจวป้ออ๋มเสิร์ฟเจี้ยนเข้าไปในห้อง ตีหน้าเหินขาดูด่าว่า
“เจ้าใจเย็นๆ หนอยไม่ได้หรือ รอข้ากลับมาก่อนค่อยลุกจาก
เตียงก็ได้! คอยดู...เดี๋ยวข้าจะจัดการเจ้า!” เขายู่อยู่กับการดูแล
เสิร์ฟเจี้ยน และเฝ้าซื้อจื่อรูปงามผู้นั้นไป

เสี่ยวเหมยหน้าซีด นีไฟากำลังจะผ่าใช่หรือไม่ นางบ่น
ในใจ “จะอย่างไรดี จะอย่างไรดี...”

เยาเม่ยวิ่งแจ้นเข้ามา เดินวนรอบหนานกุปอแล้วพูด
เสียงเบา “คนนี่คือคุณชายใหญ่ตระกูลโจวเจ้าค่ะ”

หนานกุปอยิ้มอ่อนโยนให้เยาเม่ย ขณะเดินตามสองคนนั้น
เข้าไปในเรือนก็ถามอย่างไม่ใส่ใจ “เยาเม่ยชอบของขวัญที่ข้า
มอบให้วันนี้หรือไม่”

บทที่ 198 ปะทะ

โจวป้อโกรธแทบตัวลอย เขารีบกลับจากหมู่บ้านผิงซาน เดิมที่คิดว่าสามารถพูดคุยกับเส่วเจี้ยนตี้ๆ ได้ ผู้ใดจะรู้ว่าเมื่อมาถึงบ้านตระกูลสวี กลับเห็นเยาเม่ยและเสี่ยวเถารับหีบใบใหญ่ที่ประตูเรือนด้านใน จากนั้นได้ยินเสียงหัวร่อต่อกระซิกหลุดออกมา เขาถามป่าวคนหนึ่งจึงได้ความว่าวันนี้มีแขกมาเยี่ยมเส่วเจี้ยน เขาดูหีบพวกนั้น ไม่รู้เหตุใด จู่ๆ โจวป้อก็นึกถึงสิ่งที่ไปอื้อเทียนพูด...ผ้าทอวันจิ้นที่ยังไม่ถูกเผาในกองเพลิง

โจวป้อเป็นคนฉลาด เหตุใดเขาจะเดาไม่ออกกว่าผู้ที่มาคือเจ้าของตัวจริงของผ้าเหล่านั้น! คนที่คิดถึงภรรยาผู้อื่น จะเป็นคนดีได้อย่างไร!

เขารู้ดีว่าพวกป่าวของเส่วเจี้ยนไม่อยากเห็นหน้าเขา หรือต่อให้เจอกันซึ่งๆ หน้า ก็ไม่มีทางเข้ามาทำความเคารพ ดังนั้นเขาจึงพูดเสียงทุ้มต่ำตรงประตู “ไม่ต้องมีป่าวคอยรับใช้ ข้างกายฮูหยินน้อยแล้วหรือไร”

เสี้ยวเถาหันไปเห็นโจวป้อยืนตรงประตู จึงยื่นส้อมมา
ให้ตัวผู้ นางยังไม่ทันพูดก็ได้ยินเขาชิงพูดก่อนว่า “หรือว่าเห็น
ของเล่นสัปประรังเคพวกนี้สำคัญกว่าฮูหยินน้อย”

“ดูคุณชายใหญ่พูดสิ เห็นพวกเราเป็นคนอย่างไร”
เสี้ยวเถาได้ยินก็อารมณ์คุกรุ่นและขี้เกียจจะต่อล้อต่อเถียง
ห่มของในมือลงพูดว่า “พวกเราเผ่าประตูไว้อะอย่าให้คนใจร้าย
เข้ามาอีก!”

โจวป้อคิดไม่ถึงว่าแม้แต่เสี้ยวเถาก็กล้าเถียงตัวเอง
ทันใดนั้นก็โกรธจนพูดไม่ออก ก้มหน้าระงับโทสะแล้วพูดว่า
“ว่างมากก็ไปช่วยเก็บข้าวของให้ฮูหยินน้อย เตรียมย้ายกลับ
จวนตระกูลโจวจะดีกว่านะ”

อันที่จริงเสี้ยวเถาก็ตกใจกับคำพูดของตัวเอง เมื่อก่อน
ตอนนางอยู่ตระกูลโจว เพราะเป็นคนคิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น
จึงมักถูกแม่หมมตู่ดุด่าบ่อยๆ พลอยทำให้ไม่กล้าพูดมาก
หลังจากออกมาอยู่กับเสวี่เจี้ยนก็ค่อยๆ กลายเป็นคนร่าเริง
กลับไปเป็นคนปากไวเหมือนเดิม ตอนนี้ถูกโจวป้ออบรมสั่งสอน
จนเกือบกลับคืนสู่ร่างเดิม

ทว่าเวลานี้ เยาเม่ยกลับลุกขึ้นยืนข้างนาง ทำหน้าอก
ก่อนจะพูดเบาๆ ว่า “นายหญิงไม่ได้บอกให้พวกข้าเก็บข้าวของ
สักหน่อย! คนอื่นจะมาสั่งไม่ได้!”

โจวป้อไม่พูด เอาแต่จ้องเยาเม่ด้วยสายตาเย็นชา
ทันใดนั้นเยาเม่ยกจกใจหน้าซีด มือเริ่มสั่น โจวป้อไม่สนใจ
พวกนางอีก หมุนกายเข้าไปในเรือนก็เห็นเส่วเจี้ยนกำลังเดินวน
หนึ่งรอบอย่างไม่รู้วิธีไหนหนะ โจวป้อจึงตกใจรีบเข้าไปอุ้ม
เส่วเจี้ยนขึ้นมาโดยไม่สนชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้านางก่อนจะเอ่ย
ด้วยความโมโห “เด็กโง่ เจ้าบ้าไปแล้วหรือ วันไหนไม่โดนดุโดนตี
คงคันมากใช้หรือไม่”

“คุณชายใหญ่ รีบ...ปล่อยข้าลงเดี๋ยวนี้ ทำบ้าอะไรเนี่ย”
เส่วเจี้ยนหน้าแดงด้วยความกระตือรือร้น นางชี้หนานกุป่อข้าง
หลัง ไม่ยอมเงยหน้าแล้วพูดเสียงแผ่วว่า “ท่านชายผู้นั้นคือ
ชื่อจื่อของตังก๊วกงจากเมืองหลวงเซียวนะ”

โจวป้ออุ้มเส่วเจี้ยนเข้าไปในห้อง แล้วยังดุด่าด้วยใบหน้า
เย็นชา “เจ้าใจเย็นๆ หน่อยไม่ได้หรือ รอข้ากลับมาก่อนค่อย
ลูกจากเตียงก็ได้! คอยดู...เดี๋ยวข้าจะจัดการเจ้า!” เขายุ่งกับการ
ดูแลเส่วเจี้ยน และเมินชื่อจื่อรูปงามผู้นั้นไป

เสี้ยวเหมยหน้าซีด นี่ฟ้ากำลังจะผ่าใช่หรือไม่ นางบ่นในใจ “จะอย่างไรดี จะอย่างไรดี...”

เยาเม่ยวิ่งแจ้นเข้ามา เตินวนรอบหนานกุปอ แล้วพูดเสียงเบา “คนนี่คือคุณชายใหญ่ตระกูลโจวเจ้าค่ะ”

หนานกุปอยิ้มอ่อนโยนให้เยาเม่ย ขณะเดินตามสองคนนั้นเข้าไปในเรือน ก็ถามอย่างไม่ใส่ใจ “เยาเม่ยชอบของขวัญที่ข้ามอบให้วันนี้หรือไม่”

“ยังดูไม่ครบเลยเจ้าค่ะ” เยาเม่ยเบะปากแถมยังพูดเบาๆ ว่า “คุณชายใหญ่ส่งพวกเราให้เข้ามาช่วยนายหญิงเก็บข้าวของ เพราะจะให้นายหญิงย้ายกลับไปอยู่ตระกูลโจวเจ้าค่ะ”

“นายหญิงพวกเจ้าเพิ่งจะลุกจากเตียงได้ จะย้ายกลับไปกลับมาได้อย่างไร” หนานกุปอพูดเบาๆ เช่นกัน ครั้นเห็นเยาเม่ยมุงปากมองตนเองก็ถอนหายใจกล่าวว่า “หมอหลวงสวี่คงรู้จักสภาพร่างกายของนายหญิงพวกเจ้าที่สุดกระมัง”

“ถูกต้อง ถูกต้อง! ซื่อจื่อพูดมีเหตุผลเจ้าค่ะ!” เยาเม่ยหยุดฝีเท้า กวักมือเรียกเสี้ยวเถา “พี่เสี้ยวเถา พี่เข้าไปก่อน ข้าจะไปแจ้งนายท่านก่อน!”

หนานกุปออี้มบางๆ มองเยาเม้ยหันหลังวิ่งไป ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องโถงตามทุกคนอย่างไม่เร่งรีบ เมื่อเทียบกับชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายนางแล้วหนานกุปออย่อมรู้ว่าข้อดีของตนอยู่ที่ใด เส่วเจี้ยนที่ไร้เดียงสาและจิตใจดี ถ้าไม่ใช่เพราะว่า... เหตุใดนางถึงมอบกายมอบใจให้ผู้ชายไร้หัวใจคนนี้

โจวป้อวางเส่วเจี้ยนลง พิศมองสีหน้าของเส่วเจี้ยนก่อนที่คิ้วขมวดจะคลายลง แล้วใช้เสียวเหมยหยิบผ้าห่มมาคลุมหน้าท้องเส่วเจี้ยน จากนั้นทำความเคารพและพูดเสียงเรียบ “โอ้ ซื่อจื่อ! ข้าน้อยขอภัยในความไม่สะดวก หวังว่าซื่อจื่อจะ...”

โจวป้อยังไม่ทันพูดประโยคแสดงความจริงใจจบ หนานกุปอก็ก้าวขึ้นมา ยิ้มบางๆ แล้วเอ่ยว่า “ข้ากับเส่วเจี้ยนรู้จักกันมานาน ไม่ต้องมากพิธีขนาดนั้น”

เส่วเจี้ยนหยิบผ้าขนหนูจากมือเสียวเถามาเช็ดมือ ยิ้มตาหยีพูดว่า “ซื่อจื่อมีงานต้องทำมากมาย แต่ยังหาเวลามาเยี่ยมเส่วเจี้ยน เส่วเจี้ยนเกรงใจเหลือเกินเจ้าค่ะ”

คำพูดของเส่วเจี้ยนทำให้คนทั้งห้องตกใจ นางพูดจาสุภาพเรียบร้อยอย่างนี้เป็นตั้งแต่เมื่อไร ช่างน่าขนลุกเสียจริง

โจวป้อซื้อคร้านจะตานาง จึงขมวดคิ้วพูดว่า “พูดจาอะไรให้มันสำรวมหน่อย”

อันที่จริงโจวป้อไม่ต้องบอก เส่วเจี้ยนก็ตกใจตัวเองจนตัวสั่นเหมือนกัน ทว่าตอนนี้สงบลงแล้ว

หลังจากหยุดชะงักไป หนานกุป้อก็ขมวดคิ้ว เขาคิดไม่ถึงว่าพ่อค้าไร้ความรู้่างโจวป้อจะมีอาการกั๊วจาจาของเส่วเจี้ยนมากขนาดนี้ เมื่อก่อนตอนอยู่บ้านเส่วเจี้ยนนำเสนอสารจริง ๆ เขาจึงหันไปยิ้มพูดกับโจวป้อ “แม่นางเส่วเจี้ยนมีมารยาทเรียบร้อยเสมอ ข้าว่าไม่มีสิ่งใดผิด”

คราวนี้เส่วเจี้ยนก็เริ่มพูดไม่ออก เดิมทีนางต้องการพูดจาสุภาพเรียบร้อยต่อไป เสียหายที่คลังคำศัพท์ภาษาโบราณมีไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงรีบยิ้มขอโทษ “ชื่อจื่อชมเกินไปแล้ว อันที่จริงเส่วเจี้ยนเป็นแค่ป่าวไม่มีความรู้...เอ่อ เป็นผู้หญิงไม่มีความรู้ ไม่อาจรับคำชมเช่นนี้จากชื่อจื่อหรงกเจ้าค่ะ”

หนานกุป้อไม่สบายใจอย่างยิ่ง ในตอนนั้นจื่อชินก็ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังเช่นนี้ จนกระทั่ง...เขาค่อยๆ เผยรอยยิ้มอันอบอุ่น แต่หมัดที่ลดลงของเขากลับกำแน่น

โจวป้อมองเห็นหมัดของเขาจากหางตา แม้ว่าไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นแต่การเห็นเขาโกรธทำให้โจวป้อมรู้สึกมีความสุขมาก

เสี่ยวเหมยเดินไปตัวสั้นเทาและกระซิบกับเสว่เจี้ยน “นายหญิง ถึงเวลากินยาแล้วเจ้าคะ”

เสว่เจี้ยนตกใจที่นางพูดแล้วพูดสีหน้าบูดบึ้ง “ข้าลุกจากเตียงได้แล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดยังต้องกินยาอีก ยานี้มัน...” นางไม่ได้พูดอะไรอีกต่อไป เพราะกลัวว่าจะถูกสวี่ฉิงอันดูตาย

โจวป้อมไม่สนใจที่นางพูด รับถ้วยยามาด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง ก่อนจะค่อยๆ ป้อนยาให้นางทีละช้อน

จื่อซินกลัวความขมที่สุด หวานกูปอนไม่ไหวอีกต่อไป พูดเสียงขรึม “ยาขมขนาดนี้ เจ้าให้เสว่เจี้ยนดื่มซ้ำๆ ระวังสำลัก”

“ไม่เป็นไร ต้องพิถีพิถันขนาดนั้นเชียวหรือ” โจวป้อมพูดอย่างเย็นชา “ปกติข้าก็มักเตือนนางเช่นนี้ ถ้าไม่เตือน นางจะดื่มยาดีๆ อย่างนี้หรือ” เจ้าเป็นแค่คนนอก ภรรยาข้าจะดื่มยาอย่างไรต้องถามเจ้าด้วยหรือ

เมื่อเห็นนางดื่มยาหมดแล้วก็เซ็ดปากให้นางลวกๆ
เสี้ยวเหมยให้ความร่วมมือกับเขาอย่างเคยชิน เวลานี้ชำเลื่อง
มองหานกูปอที่หน้าโกธรซึ่ง พร้อมกับเตรียมผลไม้เชื่อมน้ำผึ้ง
ให้เส่ว์เจี้ยนอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นเส่ว์เจี้ยนดื่มยาหมดแล้วก็
รีบยกผลไม้มาไว้ตรงหน้านาง

ทางนี้กำลังกินผลไม้เชื่อมก็มีคนเปิดผ้ามานเข้ามา
ในห้อง เส่ว์เจี้ยนเงยหน้ามอง ก็แทบพ่นผลไม้เชื่อมออกจาก
ปาก โชคดีที่นางยังไว้ทันแล้วพยายามกลืนลงไป

ผู้ที่เข้ามาคือสวีฉงอันกับเยาเม่ย เยาเม่ยมุกปาก ดึง
สวีฉงอันเข้ามาอย่างตื้อรั้น สวีฉงอันมีสีหน้ารำคาญเต็มทน
เยาเม่ยกำลังเติบโตและตัวสูงขึ้นเรื่อยๆ นางจึงเดินเร็วและลาก
สวีฉงอันเดินเข้ามาจนเกือบล้ม

เส่ว์เจี้ยนและคนอื่น ๆ เคยเห็นสวีฉงอันในสภาพที่
น่าสังเวชเช่นนี้หรือ ใบหน้าแก่ชราเหี่ยวแห้งของเขาแดงเล็กน้อย
หนวดเคราสั้นระริก เห็นได้ชัดว่าเขาโมโหแทบบ้า

“เยาเม้ย เจ้า...เจ้าทำอะไรเนี่ย! เสี่ยวเหมยรีบพาท่านพ่อ ไปนั่งพักหายใจก่อน” เส่วเจี้ยนไม่กล้าพูดำตรงๆ ทำได้เพียง พุดอ้อมเท่านั้น

“อืม คุณชายใหญ่ให้ข้า...พวกข้าเก็บข้าวของ บอกว่า จะให้นายหญิงย้ายกลับไปอยู่ตระกูลโจว เยาเม้ยเลยขอให้ ท่านหมอมารับพุด สภาพร่างกายของนายหญิงตอนนี้ยังย้าย ไปไหนไม่ได้ทั้งนั้นเจ้าคะ!” เยาเม้ยก้มหน้ามองปลายรองเท้า ตัวเอง แม้รู้ตัวว่าบุ่มบ่ามแต่ก็ทำทุกอย่างเพื่อนายหญิง ไม่มี ตรงไหนไม่เหมาะสม ดังนั้นจึงเงยหน้าขึ้น ยิ้มกล่าวกับเส่วเจี้ยน “นายหญิง ท่านก็ไม่อยากย้ายไปใช่หรือไม่เจ้าคะ”

“ใครเป็นบอกว่าต้องย้ายเล่า” เส่วเจี้ยนหัวเราะเบาๆ

โจวป๋อยกถ้วยชาขึ้นดื่มท่าทางผ่อนคลาย แล้วเอ่ยว่า “ข้าเป็นคนพุดเอง!”

“อ้อ!” นานกุปอพยักหน้า “เช่นนั้นแม่นางเส่วเจี้ยน ระวังสุขภาพด้วย เพิ่งจะได้ลุกจากเตียงแต่ก็ต้องเดินทางอีกแล้ว พวกเจ้าเป็นปวาก็ต้องระวังให้มาก ๆ คนอื่นไม่รู้จักทะนุถนอม

ร่างกายของนายหญิงพวกเจ้า พวกเจ้าก็ต้องดูแลเอาใจใส่ให้
มากๆ”

เสว์เจียนกลอกตา พุดในใจ ชื่อจื่ออูเหมือนเป็นคนอบอุ่น
อ่อนโยนไม่มีพิษมีภัย ทว่าความเป็นจริงเป็นอย่างที่นางคาดคิด
เขาร้ายลึกยิ่งกว่าโจรป่อและวังงหนานเสียอีก ซึ่งเขาใช้จุดแข็ง
ของตัวเอง ช่างเป็นคู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อเสียจริง

แม้พวกบ่าวจะมองหนานกุปอในทางที่ดี แต่เสว์เจียน
ไม่เคยไวใจชื่อจื่ออูมาตลอด ระหว่างเขากับบิดิตเจ้าของร่างนี้
มีส่วนเกี่ยวข้องพันกันเช่นไร ถึงทำให้เขาใส่ใจเป็นห่วงเป็นใย
ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วและกำลังจะมีลูกมากเพียงนี้ อย่ามาพุด
คำว่าชั่วฟ้าดินสลายกับข้า นี่คือนัสมัยโบราณ และเขาก็เป็นชื่อจื่อ
ผู้สูงศักดิ์!

เสว์เจียนจึงยิ้ม พุดอย่างจริงใจ “ขอบคุณชื่อจื่อที่เป็นห่วง
อันที่จริงเสว์เจียนอดอยู่แต่ในห้องหลายวัน หวังว่าจะได้ออกไป
เดินข้างนอกในเร็ววัน เสว์เจียนไม่ใช่ผู้ร่าเริงมากดี เป็นคนทำงาน
หนักจนชิน ไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้นเจ้าค่ะ”

หนานกูปอแวตาวูบไหว ไม่พูดเรื่องนี้อีก แล้วกล่าว
เสียงอ่อนโยน “อย่างนี้เอง เช่นนั้นข้าคงกังวลมากเกินไป
แต่แม่นางเสว้เจียนก็ต้องระวังตัวเข้าไว้นะ อย่างไรก็ตามกำลัง
ตั้งครร์อยู่ ถ้าไม่นึกถึงตัวเองก็นึกถึงลูกบ้าง ย้ายไปย้ายมาเป็น
เรื่องเล็กน้อย แต่การป้องกันภัยธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น
เป็นสิ่งสำคัญยิ่งกว่า”

ครอโยบ

งานอันเดียวบ่าวไม่ทำ ขอหาเงินไปวัน ๆ ได้ไหมเจ้าคะ! เล่ม 5

稻香小农女

Camellia

โน้ตเครื่องปริ้นท์มรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《稻香小农女》 (Dao Xiang Xiao Nong Nu)

Author © 万人不迷 (Wan Ren Bu Mi)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7827-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)